

denne Lov søger Andet end moralske Garantier, jeg tilstaaer, at min egentlige Sympathi har ikke det System, som har gjort sig gjældende ved forskjellige Loves Behandling, men jeg finder ikke nogen Anledning til her at gjøre min personlige Mening gjældende. Jeg finder det, som sagt, aldeles rigtigt, at man søger Andet end moralske Garantier, men derfor maa man paa ingen Maade troe, at man nogensinde kan undvære de moralske Garantier, thi de ere Livsaanden og Livspulsen, som holde de juridiske Garantier ilive, og hvis de førstnævnte ikke ere tilstede, ville de juridiske Garantier meget let synke sammen; jeg troer, at en kortere eller længere politisk Erfaring vil vise det.

Jeg maa tiltræde de Bemærkninger, der ere gjorte med Hensyn til Slutningen af § 4; jeg skønner ikke, at der er nogen Anledning til her at gjøre en Afvigelse i dette Punkt fra hvad der ellers er det almindeligt Vedtagne. Jeg skal ende med at gjentage, at hvis de Endringer, der ere foreslaaede, maatte finde begge Things Bifald, da seer jeg ikke nogen som helst Betænkelighed ved at tilraade Hs. Maj. Kongen deres Vedtagelse.

Ordføreren: Med Hensyn til de moralske Garantier, da skal jeg meget villig erkjende, at i mange Forhold kan man ikke have Andet at holde sig til, og der maae de naturligviis være af meget stor Betydning; men i alle Følgelager, i alle Interessé=Spørgsmaal, der troer jeg, saaledes som det ogsaa forekommer mig af den ærede Minister at være antydet, at de moralske Garantier ikke slaae til. Naar den høitærede Minister har yttret, at de i Udvalgets Betænkning Side 5 brugte skarpe Udtryk maatte gjælde det af Regjeringen i nærværende Samling i Folkethinget forelagte Udkast, da skal jeg heri tillade mig at modsiges den ærede Minister. Udvalget har her tænkt paa Forslaget, som det er kommet fra Folkethinget i den nuværende Samling, og iøvrigt holdt sig til det Lovforslag, der i forrige Samling blev indbragt af en Rigsdagsmand i Folkethinget og havde fundet den daværende Regjerings fuldstændige Billigelse. At der, hvad jeg iøvrigt ikke skal nægte, er ble-

vet brugt noget skarpe Udtryk, forekommer mig at være en naturlig Følge af det Indtryk, som de statistiske Oplysninger nødvendigviis have maattet gjøre paa os. Naar den høitærede Minister har bebrejdet Udvalget, dog meget mildt, at det ikke havde taget Hensyn til de Tilfælde, hvor Enkelte hvede en forholdsvis overordentlig stor Andeel af det samlede Skattebeløb, saa troer jeg egentlig, at Udvalget allerede har omtalt dette Punkt. Det er netop fordi, som den ærede Minister yttrede, man ikke skal holde sig til skarpe Størrelser, at Udvalget har troet ikke at burde søge at opstille en Regel, der saaledes skarpt deelte Skattebylden i visse Classer. Overhovedet mene vi, at man ikke vil handle ret i at følge det svenske og engelske System med Hensyn til Skattebylden; vi have indtryffeligt sagt, at vi efter vore Forhold maatte ansee det for nødvendigt at vælge Middelveien imellem de to Systemer: det System, der alene tager Hensyn til Indviderne, og det, der blot tager Hensyn til Skattebylden. Om vi nu i dette Tilfælde have truffet den rette Middelvei, derom kan der naturligviis disputeres; den absolut rette Middelvei findes vel saa at sige aldrig. Den ærede Minister talte, som om der i den ene af disse Classer kunde findes udelukkende f. Ex. Dagleiere — saaledes opfattede jeg den ærede Minister. Dette er ingenlunde Tilfældet. I de lavest beskattede fire Femtedele vil der findes Personer af en hvilken som helst Klasse i Samfundet; der vil findes f. Ex. Overlærere, Embedsmænd, Haandværkere, Kjøbmænd, Dagleiere, der vil findes en stor Mængde Småborgere, og de ville der være i Majoritet. I den høiest beskattede Femtedeel ville Middelsborgerne udgjøre Majoriteten ligeoverfor de meget høit beskattede, men i ingen af Classerne vil en enkelt Samfundsklasse udelukkende være repræsenteret. I den høist beskattede Femtedeel vil der f. Ex. saaledes ikke blot være Haandværkere, men Mænd i forskjellige Livsstillinger, men der vil rigtignok ikke være nogen Rimelighed for, at f. Ex. Dagleiere kunne komme her. — Med Hensyn til det saameget omtalte 2det Stykke af § 4 vil det vistnok være det Rigtigste, at Udvalget imellem denne og 3die Behandling tager under Overveielse, om det ikke rettest kunde gaae ud; hvis det gaar ud, vil